

ха ся намѣсили. Лопуловъ отъ какъ дщера-та му бѣше отшествовала въ тѣсно пріятелство съ тѣхъ бѣше влѣзлъ: тѣ сами между други-те неговы познайницы искренно желаеха доброто на путешественица-та. Много время нихни-те разговори не ся относяха освѣнь верху нея и верху счастливи-те или несчастливи-те слѣдствія, кои-то тѣ предвиждаха споредъ каквото страхъ-атъ или надежда-та ги колебаяха. Лопуловъ поиска да имъ остави часть отъ денежна-та помощъ, коя-то онъ бѣше пріялъ; но тѣ не рачиха да пріематъ приносъ-атъ му. “Нема-“ ме нужда, рече единъ отъ нихъ, и азъ имамъ “ още оная сребренница, коя-то ваша-та дщера не рачи на отшесвтіе-то си да пріеме.

Никоя завистъ не влизаше въ това отказаніе; но глубоко едно отчаяніе обремениваше двама-та тия злосчастны, отъ какъ зеха новина-та. че ще ся отдѣлятъ отъ единый-атъ нихний пріятель. Наумѣваха си обѣщаніе-то, кое-то Прасковія на отшество-то си имъ бѣше сторила за да ги незабрави, и вѣруваха както и всички-те Исихимски жители, че споредъ какво-то ся бѣше разчуло она придобила неограничена милость отъ Императоръ-атъ: Тѣ повѣ-